तीवरीष्वेकधनासुच. आग्मन्नाप उशतीर्बर्हिरेदमिति सन्नासु स एतया परिदधाति ॥ २० ॥

शिरो वा एतद्यज्ञस्य यत्प्रातरनुवाकः प्राणापाना उपांश्वंतर्यामौ वज्र एव वाङ्नाहुतयोरुपांश्वंतर्यामयो र्होता वाचं विसृजेत. यदहुतयोरुपांश्वंतर्यामयोर्होता वाचं विसृजेत वाचा वज्रेण यजमानस्य प्राणान्वीयाद्य एनं तत्र ब्रूयाद्वाचा वज्रेण यजमानस्य प्राणान् व्यगात्प्राण एनं हास्यतीति शश्वत्तथा स्यात्तस्मान्नाहुतयोरुपांश्वंतर्यामयोर्होता वाचं विसृजेत. प्राणं यच्छ स्वाहा त्वा सुहव सूर्यायेत्युपांशुमनुमंत्रयेत. तमभिप्राणेत्प्राण प्राणं मे यच्छेत्यपानं यच्छ स्वाहा त्वा सुहव सूर्यायेत्यंतर्याममनुमंत्रयेत. तमभ्यपानेदपानापानं मे यच्छेति. व्यानाय त्वेत्युपांशुसवनं ग्रावाणमभिमृश्य वाचं विसृजत. आत्मा वा उपांशुसवन, आत्मन्येव तद्धोता प्राणान् प्रतिधाय वाचं विसृजते सर्वायुः सर्वायुत्वाय. सर्वमायुरेति य एवं वेद ॥ २१ ॥

तदाहुः सर्पेश्त् न सर्पेश्त् इति सर्पेदिति हैक आहुरुभयेषां वा एष देवमनुष्याणां भक्षो यद्बहिष्पवमानस्तस्मादेनमभिसंगच्छंत इति वदंतस्तत्तन्नादृत्यं. यत्सर्पेदृचमेव तत्साम्नो ऽनुवर्त्मानं कुर्याद्य एनं तत्र ब्रूयादनुवर्त्मान्वा अयं होता सामगस्याभूदुद्गातरि यशो धादच्योष्टायतनाच्च्योष्यत आयतनादिति शश्वत्तथा स्यात्.तस्मात्तत्रैवासीनो ऽनुमंत्रयेत. यो देवानामिह सोमपीथो यज्ञे बर्हिषि वेद्यां तस्यापि भक्षयामसीत्येवमु हास्यात्मा सोमपीथादनंतरितो भवत्यथो ब्रूयान्मुखमसि मुखं भूयासमिति मुखं वा एतद्यज्ञस्य यद्बहिष्पवमानो मुखं स्वेषु भवति श्रेष्ठः स्वानां भवति य एवं वेद. आसुरी वै दीर्घजिव्ही देवानां प्रातःसवनमवालेट् तव्द्यमाद्यत्ते देवाः प्राजिज्ञासंत ते मित्रावरुणावब्रुवन् युवमिदं निष्कुरुतमिति तौ तथेत्यब्रूतां तौ वै वो वरं वृणावहा इति वृणाथामिति तावेतमेव वर-